

<i>Sz. Tóth Gyula</i> Oláh András: Visszafelé	255
<i>Kovács Jolánka</i> Fellinger Károly: Szimering	262
<i>Antal Attila</i> Magyari Sára: Takázás	265
ARTÉRIÁK	
<i>Saitos Lajos</i> Egy gyékényen	267
Érkezési oldal	267
Apokalipszisen túl	267
Egy intrikusra	267
<i>Radnai István</i> Les preludes (<i>Kocsis Zoltán emlékére</i>)	268
Altenstein (<i>Ludwig Bechstein-parafraízis</i>)	268
<i>Török Nándor</i> Magzati pózban	269
Életfogytig	269
<i>Veszely Ferenc</i> Gondolatok a betegszobából	270
ARTÉRIÁK	
<i>Pósa Zoltán</i> Kelemen Erzsébet: Rorate	271
<i>Kántás Balázs</i> Marczinka Csaba: Dévaj Szent Feri és Matyinetti őrmester	273
<i>Novák Imre</i> Novák Valentin: Álomturbina	280
<i>Sziki Károly</i> Farkas Judit: A titokzatos áramlás örököse – Beszélgetés Csernák Árpáddal	283
ARTÉRIÁK	
<i>Pásztor Attila</i> Holttündér	288

Serfőző Simon

Tiétek

Milyen az odalenti élet,
a szemhatár alatti,
igazán ti tudjátok,
ti, kiknek gondolataitól
sötétednek be
naponta az alkonyok,
hogy még le se megy a Nap,
már lámpát kell gyújtatok.

Legalját a sorsnak,
magasságát is megélni,
szívmélyig ti tudjátok,
ti az örömét is,
mikor kedvetek az ürbe felcsap,
kurjongatnak a nóták,
felzavarva álmából
Tejúton túl is a világot.

Tiétek a teljesség,
kik minden égtájat bejártok,
tiétek minden remény
és minden szenvedés.
Tiétek az idők végezetéig,
tiétek ez az élet
földtől az égig.

Az eget, földet nézzétek

Felöltözöm mennybe, földbe,
s kiállok a mindenség elé.
Megismerhet isten, ember.
Arcom körben a messzeség.

Ti nem vesztek észre mégsem.
Háztorlaszokat láttok,
ágakat: repedéseket a távolságon,
villámlásokat éjjel,
mintha a honfoglaló magyarok
nyilait látnátok,
ahogy élesen átsüvitenek az égen.

Pedig tudhatnátok,
ha eső zuhog,
bánatok igavonójáról,
rólam szakad a verejték.
Föld ha megreng,
minden erejét a mélynek,
indulataim megérezhetnétek.

Szavaim kihallhatnátok
a neszező zajokból,
lélegzetem a ziháló szelekből,
lábnyomom a caplató Nap.
Az eget, földet nézzétek,
ha engem mégis
láttni akartok egyszer.